

[Petra Petersen.]

Jeg forstaaer heller ikke rigtig, hvad Forslagsstillerne har ment hermed. Her gælder det samme, at i det Tilfælde Arbejdsgiveren forbryder sig over for Husassistenten — det er det eneste, jeg kan faa ud af det — eller stjæler fra Husassistenten, beskytter Loven allerede vedkommende Husassistent, og derfor forstaaer jeg ikke rigtig Meningen med disse Paragraffer.

§ 41 lovfæster, at for Piger, der tjener i Landbruget, skal Ferien kunne deles. Dette mener jeg heller ikke man kan lovfæste. Jeg mener, man skal have en samlet Ferie. Hvis der findes en Aftale Husmødre og Piger imellem om noget i den Retning, er der sikkert ingen, der vil hæfte sig derved, men ligefrem lovfæste, at deres Ferie kan deles, synes jeg ikke, man kan gaa med til.

Forslagsstillerne har ved Udarbejdelsen af Lovforslaget benyttet Betænkningen fra Husassistentkommissionen, men jeg synes, at man i Lovforslaget har glemte de unge under 16 Aar, bortset fra at de ikke kan faa Overarbejde. Men efter Lovforslaget kan de godt deltage i Vagttjeneste, og det vil altsaa sige, at disse unge under 16 Aar ogsaa kan faa en lang Arbejdsdag. Det mener jeg er forkert, jeg finder, at unge Piger under 16 Aar i høj Grad har Krav paa Beskyttelse, ogsaa hvis de arbejder i det huslige Fag. Vi fra vor Side ønsker de bedste mulige Kaar for det huslige Arbejdes Udøvere, og hvis Lovforslaget kommer i Udvalg, vil vi være behjælpelige med en Lovgivning, der sikrer Husassistenten bedre Arbejdsvilkaar, og vi skal i dette Udvalg gøre vort bedste for at arbejde paa dette Lovforslags Gennemførelse i en anden Skikkelse, end det har i Dag.

Kirsten Gloerfelt-Tarp: Paa Sæt og Vis kan det siges, at Tidspunktet ikke gør det særlig paakrævet at indføre en udvidet lovmæssig Beskyttelse af Husassistenterne, saaledes som ogsaa den højtærede Arbejds- og Socialminister fremhævede det. Med den Knaphed paa huslig Arbejdskraft, som har været karakteristisk i en Aarrække her i Landet, kan praktisk talt saa godt som enhver, der vil tage en Husassistentplads, inden hun indgaar Aftalen, stille hvilke Betingelser hun vil med Hensyn til Løn, Arbejde, Fritid, Ferie og meget andet. I mange Tilfælde gaar Hjemmene ind paa, hvad det skal være, blot for at faa nogen Hjælp, saa man fristes næsten til at synes, at det i Øjeblikket er Hjemmene, der trænger mest til en lovmæssig Beskyttelse. Men paa den anden Side viser den alt for

ringe Tilgang af huslig Arbejdskraft, at Lovgivningsmagten bør yde sit Bidrag til, at der skabes passende Normer for det huslige Fag, saa meget mere som dette betyder en Anerkendelse af dette Arbejdes Betydning. Det vil ogsaa være en noget kortsynet Politik, som slaar sig til Ro med, at Arbejdsbetingelserne, set fra den huslige Medhjælperes Standpunkt, i Øjeblikket maa siges at være fuldt tilfredsstillende. Man maa gøre sig klart, at den Dag kan komme, selv om den ikke ser ud til at være nær forestaaende, da Forholdene er anderledes og der ikke mere er saamegen Knaphed paa huslig Arbejdskraft; den huslige Arbejder kan da blive udsat for forringede Arbejdsforhold. Hertil kommer, at der selv under de nuværende Omstændigheder kan findes nogle Arbejdsforhold, der ikke er, som de bør være. Jeg vil gerne benytte Lejligheden til at gøre opmærksom paa, at naar der saa ofte tales om Kvindernes Flugt fra det huslige Arbejde, om Kvindernes Mangel paa Vilje til at gaa ind i husligt Arbejde, og dette tilskrives Tidsaanden, at Knapheden paa Arbejdskraft paa dette Omraade for en meget væsentlig Del skyldes, at der paa Grund af den ringe Fødselshyppighed for 15—20 Aar siden findes forholdsvis faa Kvinder af den Aldersklasse, som er den dominerende i Husassistentgruppen, og at der dog fortsat er en meget betydelig Mængde Kvinder beskæftigede som Husassistenter. Det er nemlig somme Tider, naar man taler herom, som om næsten ingen Kvinder var beskæftigede som Husassistenter. I Husassistentkommissionens Betænkning opgøres det, at i 1942 var henved 150 000 Kvinder beskæftigede paa saadan Vis.

Men intet er jo saa galt, at det ikke er godt for noget. Knapheden paa huslig Arbejdskraft har ogsaa bragt Fordele med sig. Hjemmets Arbejde har i særlig Grad været traditionsbestemt og vanebestemt. Saa længe Arbejdskraften var let at faa og faa til en billig Pris, lod man det gaa i den gamle Skure, da tænkte man hverken paa at rationalisere Arbejdet eller paa at lægge Spisevaner og andre Vaner om. Det særlige ved husligt Arbejde er, at man vanskeligt kan sætte Punktum paa et bestemt Klokkeslæt. Naar andre Mennesker er færdige med deres Arbejdstid, skal de have Mad, Middagsmad eller Aftensmad, og den huslige Arbejder faar derfor sent fri. Nøden har lært mange Hjem at indrette sig, man maa somme Tider selv tage sin Mad, enten det er Mand eller Kvinde